Keik ma- ja kohto-wannemad,
Kes rahwast wallitsewad
Ja rahho-seädust piddawad,
Ja kurjust tallitsewad —
Neid hoia, aita, römusta
Ja nende murret önnista
So pühha nimme pärrast!

Oh anna keisri herrale
Weel kaua ello, terwist,
Ja woimust ülle waenlaste
Kes tewad tülli kangest'
Ja piirwad ümber rigi-raad
Ja rikkuwad keik linnad, maad,
Kus agga liggi sawad!

Sa olled meie keisrit ka
Aujärje peäle pannud,
Ja selle sure rigi Ma
Ta hole alla annud —
Siis anna, et ta kaua weel
Keik riki hoiab rahho teel,
Ja waenlast ärra woidab.

Me' olleme keik rahho sees
Ta warjo al siin olnud:
Kül sedda tunneb iggamees,
— Kell' nüüd on kartus tulnud, —
Mis head temma meile teind.
Et meie rahho päiwi näind
Keik meie ello aia.

Oh armas Issand hallasta!
Ja toida omma rahwast!
Ka igga hinge römusta,
Et tewad tööd siin wahwast! —
Ei pudo meile leiba siis,
Kui meie tö ja ello-wiis
On Sinno mele pärrast.

Kus on mailma keskpaik?

Kui nalja pärrast küssitakse, kus mailma keskpaik on, siis monned ütlewad, et se Ma kerra kesk koht peab ollema, ehk igga koht, kus meie seisame. Agga minna ütlen: „Walle! **Köht** on mailma keskpaik!"